

Sygnatura akt II AKa 112/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Sławomir Wlazło

Sędziowie: SA Krzysztof Eichstaedt (spr.)

del. SO Paweł Urbaniak

Protokolant: staż. Ewa Marciniak-Pawłowska

przy udziale Prokuratora Konrada Gardy

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2016 r.

sprawy

1. **R. G.**

oskarżonego o przestępstwa z art. 258 § 1 kk, z art. 279 § 1 kk w związku z art. 65 § 1 kk, z art. 279 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 65 § 1 kk i in,

2. **S. G.**

oskarżonego o przestępstwa z art. 258 § 1 kk, z art. 279 § 1 kk w związku z art. 65 § 1 kk, z art. 279 § 1 kk i art. 275 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 65 § 1 kk, z art. 279 § 1 kk i art. 278 § 5 kk i art. 276 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 65 § 1 kk, z art. 279 § 1 kk i art. 276 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 65 § 1 kk, z art. 279 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 65 § 1 kk w związku z art. 294 § 2 kk, z art. 13 § 1 kk w związku z art. 279 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 65 § 1 kk i in,

3. **T. K.**

oskarżonego o przestępstwa z art. 258 § 1 kk, z art. 13 § 1 kk w związku z art. 279 § 1 kk w związku z art. 65 § 1 kk, z art. 279 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk i art. 278 § 5 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 65 § 1 kk, z art. 279 § 1 kk i art. 276 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 65 § 1 kk, z art. 279 § 1 kk w związku z art. 65 § 1 kk i in,

4. **P. N. (1)**

oskarżonego o przestępstwa z art. 258 § 1 kk, z art. 13 § 1 kk w związku z art. 279 § 1 kk w związku z art. 65 § 1 kk, z art. 279 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk i art. 278 § 5 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 65 § 1 kk, z art. 279 § 1 kk w związku z art. 65 § 1 kk, z art. 279 § 1 kk i art. 276 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 65 § 1 kk, z art. 13 § 1 kk w związku z art. 279 § 1 kk w związku z art. 65 § 1 kk i in,

5. **T. J.**

oskarżonego o przestępstwa z art. 279 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk, z art. 291 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk w związku z art. 65 § 1 kk, z art. 286 § 2 kk w związku z art. 65 § 1 kk i in,

6. **A. M.**

oskarżonego o przestępstwa z art. 279 § 1 kk w związku z art. 65 § 1 kk, z art. 279 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 64 § 1 kk w związku z art. 65 § 1 kk, z art. 279 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk w związku z art. 65 § 1 kk, z art. 286 § 2 kk w związku z art. 64 § 1 kk w związku z art. 65 § 1 kk, z art. 286 § 2 kk w związku z art. 65 § 1 kk i in,

7. R. K. (1)

oskarżonego o przestępstwa z art. 279 § 1 kk,

8. J. P. (1)

oskarżonego o przestępstwa z art. 258 § 1 kk, z art. 291 § 1 kk w związku z art. 65 § 1 kk, z art. 291 § 1 kk w związku z art. 65 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk,

9. P. K. (1)

oskarżonego o przestępstwa z art. 291 § 1 kk w związku z art. 65 § 1 kk i in,

10. S. M.

oskarżonego o przestępstwa z art. 291 § 1 kk,

z powodu apelacji wniesionych przez obrońców

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 17 kwietnia 2014 r. sygn. akt XVIII K 60/10

1. zmienia zaskarżony wyrok w pkt LXIX w ten sposób, iż zasądzoną solidarnie na rzecz M. K. kwotę 25 000 (dwudziestu pięciu tysięcy) złotych zastępuje kwotą 19 913,66 (dziewiętnaście tysięcy dziewięćset trzynaście 66/100) złotych,

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

3. zasądza od Skarbu Państwa kwoty po 1 033,20 (tysiąc trzydzieści trzy 20/100) złotych na rzecz: adw. M. W., adw. B. O., adw. J. Ł. likwidatora kancelarii adwokackiej adw. K. Ć. i adw. W. W., tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym odpowiednio oskarżonym: S. G., P. N. (1), P. K. (1) i S. M.,

4. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. L. kwotę 2 066,40 (dwa tysiące sześćdziesiąt sześć 40/100) złotych, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym oskarżonym A. M. i R. K.,

5. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

SSA Krzysztof Eichstaedt SSA Sławomir Wlazło del. SSO Paweł Urbaniak

Sygn. akt II AKa 112/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2014r. wydanym w sprawie XVIII K 60/10 Sąd Okręgowy w Łodzi uznał, m. in. oskarżonych:

1) R. G. za winnego:

a) przestępstwa z art. 258§1 k.k. za co wymierzono karę 30 stawek dziennych grzywny;

- b) ciągu przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k. i art. 279 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. za co wymierzono karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;
- c) ciągu przestępstw z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. za co wymierzono karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;
- d) ciągu przestępstw z art. 279§1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. za co wymierzono karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;
- e) ciągu przestępstw z art. 279§1 k.k. i art. 275§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. za co wymierzono karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;
- f) ciągu przestępstw z art. 279§1 k.k., art. 275§1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. za co wymierzono karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;
- g) ciągu przestępstw z art. 279§1 k.k., art. 275§1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. za co wymierzono karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;
- h) ciągu przestępstw z art. 279§1 k.k., art. 275§1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. za co wymierzono karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;
- i) ciągu przestępstw z art. 279§1 k.k., art. 275§1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. za co wymierzono karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;
- j) ciągu przestępstw z art. 279§1 k.k., art. 275§1 k.k., art. 276 k.k. i art. 278§5 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. za co wymierzono karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;
- k) ciągu przestępstw z art. 279§1 k.k., art. 275§1 k.k., art. 276 k.k. i art. 278§5 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. za co wymierzono karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;
- l) ciągu przestępstw z art. 286§2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. za co wymierzono karę 40 stawek dziennych grzywny;
- m) ciągu przestępstw z art. 286§2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. za co wymierzono karę 40 stawek dziennych grzywny;
- n) ciągu przestępstw z art. 286§2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. za co wymierzono karę 40 stawek dziennych grzywny;
- o) przestępstwa z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. za co wymierzono karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;
- p) przestępstwa z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. za co wymierzono karę 40 stawek dziennych grzywny;
- q) przestępstwa z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. za co wymierzono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- r) przestępstwa z art. 279§1 k.k. i art. 275§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. za co wymierzono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- s) przestępstwa z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. za co wymierzono karę 30 stawek dziennych grzywny;
- t) przestępstwa z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k., art. 275§1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i w zw. z art. 65§1 k.k. za co wymierzono karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;
- u) przestępstwa z art. 278§1 k.k., art. 275§1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i w zw. z art. 65§1 k.k. za co wymierzono karę 30 stawek dziennych grzywny;
- v) przestępstwa z art. 279§1 k.k., art. 275§1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i w zw. z art. 65§1 k.k. za co wymierzono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

w) przestępstwa z art. 279§1 k.k. i art. 275§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i w zw. z art. 65§1 k.k. za co wymierzono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

x) przestępstwa z art. 279§1 k.k., 276 k.k., art. 278§5 k.k. i art. 275§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i w zw. z art. 65§1 k.k. za co wymierzono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

y) przestępstwa z art. 286§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. za co wymierzono karę 40 stawek dziennych grzywny;

z) przestępstwa z art. 286§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. za co wymierzono karę 40 stawek dziennych grzywny;

aa) przestępstwa z art. 286§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. za co wymierzono karę 40 stawek dziennych grzywny;

bb) przestępstwa z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. za co wymierzono karę 40 stawek dziennych grzywny;

cc) przestępstwa z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. za co wymierzono karę 30 stawek dziennych grzywny;

1) P. N. (1) za winnego:

a) ciągu przestępstw z art. 279 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. za co wymierzono karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności;

b) ciągu przestępstw z art. 279 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. za co wymierzono karę 2 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności;

c) przestępstwa z art. 279§1 k.k., art. 276 k.k., art. 278§5 k.k. i art. 275§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i w zw. z art. 65§1 k.k. za co wymierzono karę 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

1) T. K. za winnego:

a) ciągu przestępstw z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k. i art. 279 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. za co wymierzono karę 2 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności;

b) ciągu przestępstw z art. 279 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. za co wymierzono karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

c) przestępstwa z art. 279§1 k.k., art. 276 k.k., art. 278§5 k.k. i art. 275§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i w zw. z art. 65§1 k.k. za co wymierzono karę 1 rok i 5 miesięcy pozbawienia wolności;

1) J. P. (1) za winnego:

a) przestępstwa z art. 258§1 k.k. za co wymierzono karę 1 rok i 2 miesiące pozbawienia wolności;

b) ciągu przestępstw z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. za co wymierzono karę 1 rok i 3 miesiące pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny;

c) przestępstwa z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. z co wymierzono karę 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 160 stawek dziennych grzywny.

Za będące w zbiegu realnym przestępstwa orzeczono kary łączne:

1) wobec oskarżonego R. G. 11 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 5 lat i 200 stawek dziennych grzywny;

2) wobec oskarżonego P. N. (1) 3 lata i 2 miesiące pozbawienia wplności;

3) wobec oskarżonego T. K. 2 lata i 10 miesięcy pozbawienia wolności;

4) wobec oskarżonego J. P. (1) 2 lata pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 5 lat i 200 stawek dziennych grzywny.

Obrońca oskarżonego R. G. zaskarżył wyrok sądu meriti w pkt II w zakresie wymierzonej oskarżonemu kary grzywny i podnosząc zarzuty obrazy przepisów prawa materialnego oraz rażącej niewspółmierności kary grzywny, wnosił o złagodzenie orzeczonej wobec oskarżonego łącznej kary grzywny, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi meriti (zobacz szerzej zarzuty i wnioski apelacyjne k. 66203-66204)

Obrońca oskarżonego P. N. (1) zaskarżając wyrok sądu okręgowego podniósł zarzuty obrazy przepisów postępowania oraz błędu w ustaleniach faktycznych i wnosił o uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I Instancji (zobacz szerzej zarzuty i wnioski apelacyjne k. 66160).

Obrońca oskarżonego T. K. zaskarżył wyrok sądu I instancji w całości, podnosząc zarzuty naruszenia przepisów postępowania oraz błędu w ustaleniach faktycznych, wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi okręgowemu (zobacz szerzej zarzuty i wnioski apelacyjne k. 6680-6682).

Podobnie także obrońca oskarżonego J. P. (1) zaskarżył wyrok sądu meriti w całości i podnosząc zarzut obrazy przepisów postępowania, wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi okręgowemu (zobacz szerzej zarzuty i wnioski apelacyjne k. 66125-66128).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zważywszy na to, iż wniosek o sporządzenie pisemnych motywów wyroku złożyli tylko obrońcy oskarżonych: P. N. (1), T. K. i J. P. (1) oraz oskarżeni: P. N. (1) i R. G., sąd apelacyjny w treści przedmiotowego uzasadnienia odniósł się jedynie do zarzutów zwartych w apelacji dotyczący w/wym. oskarżonych.

Apelacje obrońców oskarżonych co do zasady nie zasługiwały na uwzględnienie. Wniesienie apelacji skutkować musiało jedynie zmianą zaskarżonego wyroku w pkt LXIX w ten sposób, iż zasądzoną solidarnie na rzecz M. K. kwotę 25.000 zł zastąpiono kwotą niższą, to jest kwotą 19.913,66 zł.

Przed przystąpieniem do omówienia poszczególnych apelacji, należy poczynić kilka uwag natury ogólnej. Przede wszystkim należy odnotować, iż zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, organ procesowy ocenia dowody i wyciąga z nich wnioski według wewnętrznego przekonania, nieskrępowanego regułami prawnymi. Zasada swobodnej oceny dowodów, jaka przyjęta została przez polski model postępowania karnego nie oznacza jednak, iż ocena ta ma charakter dowolny, albowiem sąd meriti powinien wyjaśnić, w jaki sposób dowody ocenił i dlaczego wyciągnął z nich takie, a nie inne wnioski dotyczące konkretnych ustaleń faktycznych. Sąd przy ustaleniach faktycznych związany jest: a) całokształtem przeprowadzonego postępowania dowodowego; b) zasadami prawidłowego (logicznego) rozumowania; c) wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd odwoławczy rozpoznający apelację dokonuje natomiast kontroli swobodnej oceny dowodów dokonanej przez sąd I instancji (zobacz szerzej: T. Grzegorzcyk, J. Tylman, Polskie postępowanie karne, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2003r., s.90 – 94; S. Waltoś, Proces karny – zarys systemu, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2003r., s. 255 - 259). Warto także nadmienić, iż jak wynika z ugruntowanego w tym zakresie orzecznictwa, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodność innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wówczas, gdy spełnione są kumulatywnie następujące przesłanki:

1) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art.410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art.2 §2 k.p.k.);

2) stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności, przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.);

3) jest wyczerpująco i logicznie, z jednoczesnym uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art.424§1 pkt 1 k.p.k.) – zobacz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 1990r., OSNKW 1991r., nr 7-9, poz. 41 oraz wyrok Sąd Najwyższy z dnia 3 września 1998r., Prok. i Pr. 1999r., nr 2, poz. 6.

Dokładna lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi nieodparcie do wniosku, iż sąd meriti w sposób bardzo dokładny wskazał, jakim dowodom dał wiarę, a jakim odmówił waloru wiarygodności i dlaczego, kierując się przy tym zasadami omówionymi powyżej. Skutkować to zatem musi przyjęciem, iż taki tok rozumowania sądu okręgowego zasługuje na pełną ochronę przewidzianą przez treść art.7 k.p.k., zwłaszcza iż sąd I instancji dokładnie rozważył zarówno dowody obciążające oskarżonych, jak i odciążające.

Role obrony jest szerzenie wątpliwości mających skutkować wnikliwszą analizą materiału dowodowego i doprowadzenie do jak najpełniejszego wyeliminowania występujących w nim niezgodności. W przedmiotowej sprawie dokonując obiektywnej oceny zarzutów apelacyjnych nie można w żadnym wypadku stwierdzić aby były one zasadne.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego R. G.

Obrońca oskarżonego podnosząc zarzuty naruszenia art. 33§3 k.k. oraz rażącej niewspółmierności kary, kwestionował wysokość orzeczonej wobec oskarżonego R. G. łącznej kary grzywny i w konsekwencji wnosił o orzeczenie łącznej kary grzywny w minimalnej możliwej wysokości, to jest 40 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł.

Odnosząc się do zarzutów apelacyjnych w pierwszej kolejności należy podkreślić, iż w realiach niniejszej sprawy nie znajduje prawnego uzasadnienia podnoszony zarzut naruszenia art. 33§3 k.k., poprzez jego niezastosowanie w kwestii ustalenia przez sąd meriti stawki dziennej grzywny. Przede wszystkim wskazać należy, iż obraza przepisów prawa materialnego (art. 438 pkt 1 k.p.k.) polega na błędnym zastosowaniu lub niezastosowaniu przepisu prawa materialnego, gdy są to przepisy o charakterze stanowczym, tzn. nakazujące lub zakazujące stosowania przepisów prawa materialnego. Zarzut obrazy prawa materialnego - co do zasady – nie może dotyczyć dyrektyw ustalania wysokości stawki dziennej grzywny, podobnie jak i sądowego wymiaru kary wskazanych w art. 53 § 1 k.k. oraz okoliczności uwzględnianych przy wymiarze kary lub środków karnych wymienionych w art. 53 § 2 k.k. w zw. z art. 56 k.k. Przepisy te nie mają bowiem charakteru norm stanowczych, gdyż nie zobowiązują sądu do określonego zachowania. Natomiast pozostawiają sądowi swobodę orzekania w zakresie zastosowanego stopnia represji karnej. W wypadku więc kwestionowania przez skarżącego wymiaru kary lub środków karnych z uwagi na nieprawidłową ocenę zawartych w art. 33§3 k.k. lub art. 53 § 1 k.k. dyrektyw albo okoliczności dotyczących wymiaru kary, zarzut odwoławczy powinien dotyczyć rażącej niewspółmierności kary lub środka karnego. Jedynie w wypadku, gdy sąd przy wymierzaniu kary w ogóle pominął dyrektywy jej wymiaru, można postawić zarzut obrazy prawa materialnego, co w przypadku oskarżonego R. G. nie miało miejsca (por. D. Świecki (red.), Kodeks postępowania karnego – komentarz, Warszawa 2015r., wydanie 2, tom II, s. 118-122).

Przechodząc do kolejnego zarzutu, to jest rażącej niewspółmierności orzeczonej kary grzywny, należy przede wszystkim podnieść, iż rażąca niewspółmierność kary, o której mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzić może tylko wówczas, gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (por. wyroku SN z dnia 14 listopada 1973r., OSNPG 1974, z. 3-4, poz. 51; zob. też aprobujące uwagi M. Cieślaka i Z. Dody, Palestra 1975r., nr 3, s. 64).

Na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować.

Mając powyższe rozważania na uwadze stwierdzić należy, iż orzeczona wobec oskarżonego kara w żadnym wypadku nie nosi cechy kary niewspółmiernie rażącej w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k., czyli takiej której również w potocznym znaczeniu tego słowa nie dałoby się w realiach danej sprawy zaakceptować, zwłaszcza gdy dostrzeże się to, iż sąd meriti orzekł wobec oskarżonego karę z zastosowaniem instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, orzeczona kara mimo charakteru i ilości przypisanych czynów ma charakter wolnościowy, zaś orzekając łączną karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych i ustalając wysokości jednej stawki dziennej na 30 zł, sąd meriti zastosował zasadę częściowej absorpcji. Niezależnie od powyższego nadmienić należy, iż orzeczona łączna kara grzywny oraz wysokość ustalonej na 30 zł. jednej stawki dziennej grzywny, niewątpliwie uwzględnia sytuację majątkową oskarżonego i jego możliwości zarobkowe. Orzeczona kara nie może mieć bowiem wymiaru symbolicznego, a taka sytuacja w realiach niniejszej sprawy miałaby miejsce, gdyby uwzględniono sugestie obrońcy, który wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku wobec oskarżonego R. G. w zakresie orzeczonej łącznej kary grzywny i wymierzenie oskarżonemu łącznej kary grzywny w minimalnej wysokości, to jest 40 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 10 zł.

Zważywszy na to, iż w trakcie postępowania uprawnione podmioty pokrzywdzone złożyły wnioski o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody, sąd meriti stosownie do treści przepisu art. 46§1 k.k. uczynił to, orzekając m. in. również wobec oskarżonego R. G. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem, co w niektórych sytuacjach miało zasadnie charakter solidarny, poprzez uiszczenie stosownej kwoty będącej równowartością wyrządzonej szkody.

Obrońca oskarżonego S. G. zaskarżył orzeczenie sądu I instancji w zakresie rozstrzygnięcia o środku karnym – obowiązku naprawienia szkody, w tym także w zakresie rozstrzygnięcia zamieszczonego w pkt LXIX wyroku. W rozstrzygnięciu tym sąd okręgowy orzekł solidarnie od oskarżonych: D. B. (1), R. G., S. G. i T. S. kwotę 25.000 zł, tytułem obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem. Należy jednak pamiętać, iż środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody, nałożony na podstawie art. 46 § 1 k.k., jest ograniczony jedynie do rozmiaru rzeczywistej szkody bezpośrednio spowodowanej przestępstwem i nie obejmuje odsetek stanowiących element szkody wynikły z następstw czynu sprawcy (podobnie: wyrok SN z dnia 3 kwietnia 2014r., V KK 76/14, KZS 2014r., nr 7-8, poz. 23). W niniejszej sprawie kwota rzeczywistej szkody spowodowanej przestępstwem wynosiła nie 25.000 zł jak przyjął sąd meriti, lecz stanowiła kwotę 19.913,66 zł. (zobacz k. 2255a-2258a), co w efekcie skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku w sposób wskazany w sentencji wyroku sądu apelacyjnego, w tym także wobec oskarżonych, którzy nie podnieśli zarzutów bezpośrednio skierowanych wobec orzeczonego środka karnego (argument wynikający bezpośrednio z treści przepisu art. 435 k.p.k.).

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego P. N. (1) i T. K.

Obrońcy obu oskarżonych w pisemnych środkach odwoławczych, podnosząc zarzuty naruszenia art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5§2 k.p.k. kwestionowali przede wszystkim wiarygodność M. J., w oparciu o depozycje którego nastąpiło skazanie P. N. (2) i T. K.. Obrońcy, podnosząc zarzuty naruszenia powyższych przepisów wskazywali na dowolną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, w tym przede wszystkim wyjaśnień M. J., brak dostrzeżenia sprzeczności w depozycjach M. J., bezkrytyczne danie wiary wyjaśnieniom M. J. w sytuacji gdy dowód ten nie znalazł potwierdzenia w innych dowodach, a wręcz przeciwnie przedstawione przez obronę dowody zarówno osobowe jak i nieosobowe podważały jego wiarygodność, brak dostatecznej analizy jego wyjaśnień w kontekście zastosowania instytucji przewidzianej art. 60§3 k.k. i płynących z tego korzyści dla M. J., naruszenie zasady obiektywizmu przejawiającej się w uwzględnieniu jedynie okoliczności niekorzystnych dla oskarżonych, a pominięcie faktów i dowodów korzystnych, bez należytego uzasadnienia tegoż stanowiska.

Odnosząc się bezpośrednio do tych zarzutów należy w pierwszej kolejności odnotować, iż wbrew sugestiom obrońców oskarżonych, sąd meriti, na co wskazuje uważana lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku, dokonał oceny

zgromadzonego materiału dowodowego, w tym także depozycji M. J., zgodnie z dyrektywami zasady swobodnej oceny dowodów, a zatem tak dokonana ocena materiału dowodowego pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k. Przede wszystkim znamienne jest to, iż M. J. w toku całego postępowania wskazywał m. in. na T. K. i P. N. (1) jako osoby, z którymi popełniał przestępstwa, obciążając w składanych wyjaśnieniach nie tylko ich, ale również siebie, nie umniejszając jednocześnie swojej roli w popełnianych przestępstwach. Ponadto sąd meriti wcale bezkrytycznie nie podszedł do oceny wyjaśnień M. J., skoro nie dokonano ustaleń w oparciu o tą część jego wyjaśnień, która miała charakter nieprecyzyjny oraz powierzchowny (zobacz uzasadnienie sądu I instancji k. 6552). Sąd meriti dokonując oceny depozycji M. J. dostrzegł, iż składając obciążające wyjaśnienia mógł on liczyć na zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa wynikającego z przepisu art. 60§3 k.k., jednakże jednocześnie słusznie wskazał sąd I instancji, iż skorzystanie z dobrodziejstwa związanego z nadzwyczajnym złagodzeniem kary nie przekreśla wartości dowodowej wyjaśnień złożonych przez M. J.. Sytuacja taka nakłada jednak na sąd dokonanie wnikliwej oceny takiego źródła dowodowego, co też w kontekście całokształtu materiału dowodowego jaki został zgromadzony w niniejszej sprawie uczynił sąd okręgowy, a dowodem czego są pisemne motywy wyroku.

Znajomość M. J. z P. N. (2) oraz T. K. datuje się co najmniej od kilku lat, zaś mężczyźni nie mieli ze sobą zatargów, a zatem uprawnione jest twierdzenie, iż M. J. nie miał racjonalnych powodów aby pomawiać w/wym. o zachowania niezgodne z prawem. Bardzo istotne z punktu widzenia wiarygodności M. J. jest to, na co zwrócił uwagę sąd I instancji, iż również D. B. (1), S. G., R. G., K. B. oraz D. B. (2) wskazywali na udział oskarżonych P. N. (1) oraz T. K. w przestępczym procederze związanym z kradzieżami pojazdów.

O wiarygodności M. J. świadczą nie tylko wspomniane wcześniej okoliczności i obszernie wyjaśnienia, ale także wzięcie przez w/wym. udziału w wizji lokalnej, w trakcie której wskazywał na miejsca i okoliczności popełnianych przestępstw, co niewątpliwie stanowi zarówno potwierdzenie, jak i uzupełnienie składanych wyjaśnień.

Odnosić należy również, iż sądowi meriti nie umknęło także wystąpienie drobnych rozbieżności w wyjaśnieniach M. J., co do których stwierdzić należy za sądem meriti, iż nie są na tyle istotne, aby mogły mieć ujemny wpływ na ocenę jego wiarygodności, a wręcz przeciwnie wystąpienie drobnych sprzeczności świadczy o tym, iż złożone wyjaśnienia nie mają charakteru lekcji wyuczonej. Znamienne ponadto jest to, iż M. J. był konsekwentny w swoich twierdzeniach co do udziału w popełnianiu poszczególnych przestępstw przez P. N. (1) oraz T. K..

Określona w art. 4 k.p.k. zasada obiektywizmu obejmuje zarówno dyrektywę bezstronności organów procesowych w odniesieniu do stron i innych uczestników postępowania, jak i zakaz kierunkowego nastawienia do określonej sprawy karnej. Zarówno w orzecznictwie, jak i w doktrynie, zgodnie przyjmuje się, iż naruszenie art. 4 k.p.k. nie może w ogóle stanowić samodzielnej, autonomicznej podstawy apelacyjnej, jak to uczynił obrońca oskarżonego w niniejszej sprawie. Przepis ten określa bowiem ogólną dyrektywę postępowania i dopiero wskazanie tych przepisów ustawy procesowej, które miał sąd naruszyć, wbrew tej zasadzie obiektywizmu, o której ten przepis stanowi, czyni taki zarzut (choćby) formalnie poprawnym (zobacz: postanowienie SN z dnia 21 listopada 2012r., IV KK 244/12, Lex nr 1232843; postanowienie SN z dnia 20 listopada 2012r., V KK 92/12, Lex nr 1231665; postanowienie SN z dnia 3 kwietnia 2012r., V KK 338/11, Lex nr 1163976; wyrok SA we Wrocławiu z dnia 26 czerwca 2013r., II AKa 181/13, Lex nr 1356730; B. Augustyniak, K. Eichstaedt, M. Kurowski, D. Świecki (red.), Kodeks postępowania karnego – komentarz, Warszawa 2013r., Tom I, s. 45; T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego – komentarz, Warszawa 2014r., Tom I, s. 60; P. Hofmanski, E. Sadzik, K. Zgryzek, Kodeks postępowania karnego – komentarz, Warszawa 2011r., Tom I, s. 58).

Podnoszona przez obrońcę oskarżonego P. N. (1) okoliczność, przy okazji sformułowania zarzutu naruszenia art. 4 k.p.k., iż w/wym. oskarżony przebywał w szpitalu w okresie od 17 lipca 2003r. do 21 lipca 2003r. faktycznie nie ma zbyt wielkiego znaczenia dla niniejszej sprawy, zwłaszcza gdy dostrzeże się, co ze zrozumiałych względów stara się nie zauważać obrońca oskarżonego, iż w okresie tym nie zostało oskarżonemu przypisane popełnienie żadnego przestępstwa. Należy bowiem odróżnić czyny zarzucane od czynów przypisanych.

Obrońca oskarżonego P. N. (1) cytując w apelacji zwrot z uzasadnienia o treści „W ocenie sądu M. J. twierdząc, że wszystkich czynów dokonał wspólnie z oskarżonymi nie podał nieprawdy” (zobacz k. 6556), sugerował sprzeczność

treści uzasadnienia z czynem przypisanym oskarżonemu R. K. przez sąd I instancji XVI. W ocenie sądu apelacyjnego sugestia taka w żadnym wypadku nie jest uprawniona, albowiem przede wszystkim z użytego przez sąd meriti na k. 6556 stwierdzenia, o którym mowa była wcześniej nie można wyciągać wniosku, jak czyni to obrońca, iż dotyczy on oskarżonych N., B. i K., wszak R. K. w przedmiotowej sprawie także miał status oskarżonego, a w depozycjach swoich M. J. wskazywał także na sprawstwo R. K., o czym mowa jest również w pisemnych motywach wyroku sądu meriti (zobacz chociażby k. 6549).

Obrońca oskarżonego T. K. podnosił, iż sąd meriti bezkrytycznie dał wiarę wyjaśnieniom M. J., mimo iż zarówno osobowe źródła dowodowe w postaci zeznań: P. K. (2), M. D. (1) i M. D. (2) oraz dokumenty w postaci wpisów w indeksie i zaświadczeń dotyczących pojazdu marki m. przeczyły jego wiarygodności w zakresie sprawstwa oskarżonego T. K.. Odnosząc się do tego zarzutu należy przede wszystkim wskazać, iż do kwestii tych w przekonywujący sposób odniósł się sąd I instancji. Sąd meriti dostrzegł bowiem okoliczności wynikające z zeznań w/wym. świadków oraz wpisów w indeksie oskarżonego T. K. i zaświadczeń związanych z samochodem marki m. i dokonał ich oceny zgodnie z dyrektywami zasady swobodnej oceny dowodów, a zatem podnoszenie przedmiotowego zarzutu przez obrońcę oskarżonego należy oceniać w kategoriach polemiki z prawidłowymi ustaleniami oraz oceną materiału dowodowego. Skoro argumentacja sądu I instancji w zakresie oceny niniejszych dowodów jest przekonywująca i zasługuje na aprobatę, to nie ma potrzeby aby przytaczać ją ponownie w treści niniejszego uzasadnienia (zobacz trafną argumentację sądu meriti k. 6559odw. - 6561). Dopełniając niejako argumentacji sądu meriti wskazać należy jedynie, iż porównując czas oraz miejsce popełnienia poszczególnych przestępstw przypisanych oskarżonemu T. K. z charakterem jego pracy, która dawał mu np. możliwość wcześniejszego opuszczenia miejsca pracy w zamian za nadpracowany dzień oraz brak prowadzenia dokumentacji dotyczącej czasu opuszczenia przez oskarżonego stanowiska pracy, sprawia, iż zarówno zeznania świadków, jak i wpis w indeksie co do czasu uzyskanych w nim wpisów, nie pozostaje w kolizji z ustaleniami sądu co do sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów. Podobnie także charakter studiów nie pozostawał w kolizji z możliwością dokonania przypisanych oskarżonemu przestępstw.

Znamienne jest jednak to, iż M. J. w wyjaśnieniach swoich mówił, iż dokonując kradzieży poruszali się samochodem marki m., a właśnie samochód takiej marki należał do ojca oskarżonego T. K.. Ta zbieżność marki samochodu jest niewątpliwie okolicznością przemawiającą za wiarygodnością wyjaśnień M. J..

Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego T. K. sąd meriti nie dopuścił się naruszenia art. 424 k.p.k., albowiem sąd I instancji nie tylko wskazał jakie dowody uznał za wiarygodne, a jakim odmówił waloru wiarygodności i dlaczego tak postąpił, ale ponadto także wyjaśnił podstawę prawną wyroku i przytoczył okoliczności jakie miał na względzie przy wymiarze kary. Uczynił to poza tym w sposób, który całkowicie umożliwił dokonanie rzetelnej kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku.

Obrońca oskarżonego T. K. naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.) wiązał z naruszeniem przez sąd I instancji art. 5§2 k.p.k. Wynikająca jednak z zasady domniemania niewinności zasada *in dubio pro reo* (art. 5 § 2 k.p.k.) ma zastosowanie tylko wtedy, gdy pomimo przeprowadzenia wszystkich dostępnych dowodów, pozostają w dalszym ciągu niewyjaśnione okoliczności. W takiej sytuacji niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. Wówczas wybiera się wersję, która dla oskarżonego jest najkorzystniejsza, choć nie wyklucza to tego, że mogło być inaczej, ale nie zdołano tego ustalić w sposób stanowczy. Skuteczne posłużenie się przez skarżącego zarzutem naruszenia przepisu art. 5§2 k.p.k. może przynieść skarżącemu oczekiwany efekt jedynie wówczas, gdy zostanie wykazane, że orzekający w sprawie sąd rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaś zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów. Dodać także należy, że przepis art. 5 § 2 k.p.k. wprost odnosi się do istnienia wątpliwości przy ustalaniu stanu faktycznego po stronie sądu orzekającego. O naruszeniu tego przepisu można zatem mówić wówczas, gdy sąd, ustalając, że zachodzą nie dające się usunąć wątpliwości, rozstrzygnie je na niekorzyść skazanego (podobnie wyrok SN z dnia 6 czerwca 2014r., V KK 358/13, Prok. i Pr. – wkł. 2014r., nr 9, poz. 5). Taka zaś sytuacja nie miała miejsca w niniejszej sprawie, a zatem brak było podstaw do skutecznego podnoszenia zarzutu naruszenia zasady *in dubio pro reo*.

Konstatując niniejsze rozważania dotyczące naruszenia prawa procesowego stwierdzić należy, iż aby skutecznie podnosić zarzut naruszenia art. 4 k.p.k. (naruszenia zasady obiektywizmu) należy powiązać go z naruszeniem innego jeszcze przepisu, gdyż 4 k.p.k. nie może stanowić samodzielnej, autonomicznej podstawy apelacyjnej. Przy zarzucie naruszenia art. 7 k.p.k. należałoby wykazać, iż ocena materiału dowodowego dokonana przez sąd nie jest oceną swobodną, lecz mającą charakter dowolny. Zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. wiąże się z wykazaniem, iż sąd meriti wydał wyrok, opierając się na nieujawnionym na rozprawie materiale dowodowym (części materiału dowodowego), ewentualnie wykazaniem, iż sąd prawidłowo przeprowadził dowody i ujawnił w toku rozprawy głównej materiał dowodowy, ale go nie ocenił w całości, gdyż nie wziął pod uwagę określonego dowodu (dowodów). Podnosząc zarzut naruszenia art. 5§2 k.p.k. trzeba wykazać, iż sąd mimo posiadanych wątpliwości nie zastosował reguły wynikającej z przepisu, o którym mowa powyżej. Natomiast zarzucając naruszenie art. 424 k.p.k. należy przede wszystkim wykazać, iż sporządzone uzasadnienie nie odpowiada wymaganiam tegoż przepisu, a poprzez to niemożliwe jest dokonanie rzetelnej kontroli apelacyjnej zaskarżonego wyroku.

Skoro zatem obrońcy oskarżonych nie zdołali wykazać w sposób skuteczny naruszeń przepisów prawa procesowego, to nie może być mowy o uwzględnieniu wniosków apelacyjnych, które zawarte zostały w pisemnych środkach odwoławczych.

W okolicznościach niniejszej sprawy nie znajduje także racjonalnego uzasadnienia zarzut błędu w ustaleniach faktycznych podnoszony przez obrońców obu oskarżonych, polegający na uznaniu, iż oskarżeni P. N. (1) oraz T. K. dopuścili się zarzucanych im czynów, podczas gdy w ocenie obrońców, zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na dokonanie takich ustaleń. Odnosząc się do tego zarzutu przede wszystkim wskazać należy, iż jest on całkowicie polemiczny z prawidłowymi ustaleniami oraz oceną materiału dowodowego dokonaną przez sąd meriti, zwłaszcza iż obrońcy nie wskazali na żadne nowe istotne z punktu widzenia przypisanych czynów okoliczności, wcześniej sądowi nieznanymi, do których sąd meriti nie odniósł się w sposób zgodny z dyrektywami zasady swobodnej oceny dowodów.

Argumentacja sądu meriti jaka przedstawiona została w zakresie dotyczącym wiarygodności M. J. oraz niewiarygodności oskarżonych P. N. (1) i T. K. zasługuje na całkowitą aprobatę sądu apelacyjnego, a zatem nie ma potrzeby ponownego przytaczania jej w treści niniejszego uzasadnienia (zobacz trafną argumentację sądu meriti k. 6552-6556, k. 6558-6561).

Kara jaka została wymierzona obu oskarżonym, i to zarówno kary jednostkowe, jak i łączne, w ocenie sądu apelacyjnego nie noszą cech rażącej niewspółmierności w rozumieniu przepisu art. 438 pkt 4 k.p.k., zwłaszcza iż sąd meriti prawidłowo ustalił katalog okoliczności obciążających i łagodzących i nadał im właściwego znaczenia. Niezależnie od tego wskazać należy, iż kary za poszczególne czyny orzeczone zostały w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, zaś kary łączne z zastosowaniem zasady częściowej absorpcji. W tym stanie rzeczy w żadnym wypadku nie można powiedzieć aby orzeczone kary miały cechy rażącej niewspółmierności, to jest aby były one orzeczone w takim wymiarze, aby biorąc pod uwagę charakter czynów i ustalone przez sąd meriti okoliczności mające wpływ na wymiar kary, zostały one uznane za rażąco niewspółmierne w stopniu, nie dającym się wręcz zaakceptować.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego J. P. (1)

Podnosząc zarzutu naruszenia przepisów prawa procesowego obrońca oskarżonego przede wszystkim kwestionował błędne przekonanie sądu, wskazując na naruszenie art. 7 k.p.k., że oskarżony J. P. (1) miał świadomość, iż w wynajmowanym przy ul. (...) w Ł. pomieszczeniu były ukrywane pojazdy oraz towary pochodzące z kradzieży, a J. P. (1) udostępniał to pomieszczenie w celu ich ukrycia. Obrońca oskarżonego wskazywał ponadto na naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie okoliczności wynikających z umów najmu z dnia 3 marca 2006r. oraz 1 września 2006r., przyjmując bezpodstawnie, iż najem wynikający z przedmiotowych umów miał jedynie charakter fikcyjny. Oprócz tego obrońca oskarżonego podniósł zarzut naruszenia art. 2§2 k.p.k. w zw. z art. 168 k.p.k. (obrońca miał zapewne na myśli zamiast art. 168 k.p.k. przepis art. 167 k.p.k.), poprzez brak przeprowadzenia z urzędu dowodu z zeznań świadków – pracowników P.H. (...) s.c. na okoliczność ukrywania aut i towaru na ul. (...), a także brak

przeprowadzenia z urzędu dowodu z zeznań świadka J. P. (3), która była stroną umów najmu nieruchomości przy ul. (...) na okoliczność zawarcia niniejszych umów najmu nieruchomości, na której były przechowywane skradzione auta oraz towary i świadomości jej męża oskarżonego J. P. (1) co do pochodzenia ich z kradzieży.

Odnosząc się do podniesionych przez obrońcę oskarżonego zarzutów w pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na wyjaśnienia T. S. i dokonaną przez sąd meriti ocenę tych wyjaśnień, a zwłaszcza czy została ona dokonana zgodnie z dyrektywami wynikającej z art. 7 k.p.k. zasady swobodnej oceny dowodów. Pozytywna odpowiedź na tak postawione pytanie prowadzić musi do konstatacji, iż kwestionowanie przez obrońcę oskarżonego wiarygodności tych wyjaśnień ma charakter polemiczny. Wprawdzie T. S., co zauważył także sąd meriti, nie przyznał początkowo, że oskarżony J. P. (1) wiedział o tym, że sprowadzane samochody wraz z ładunkami pochodzą z kradzieży, lecz dopiero w trakcie kolejnego przesłuchania przed sądem T. S. zmienił swoje wyjaśnienia w tym zakresie, uzasadniając to tym, iż przemyślał swoją sytuację i chce przedstawić rzeczywisty przebieg zdarzenia. Znamienne jest to, co także nie umknęło uwadze sądu okręgowego, iż wyjaśnienia T. S. korespondują z wyjaśnieniami: D. B. (1), S. G., R. G. oraz częściowo także z wyjaśnieniami oskarżonego J. P. (1), który ostatecznie negował w zasadzie tylko swoją świadomość odnośnie tego, że pojazdy wraz z towarami pochodziły z kradzieży. Warto podnieść również za sądem I instancji, iż T. S. przyznając się do winy nie miał żadnego racjonalnego i logicznego motywu aby bezpodstawnie pomawiać J. P. (1). Na istnienie takiego racjonalnego motywu nie wskazuje także w pisemnej apelacji obrońca oskarżonego. W ocenie sądu apelacyjnego przekonujące są także podane przez T. S. powody złożenia obciążających wyjaśnień J. P. (1). Uważna lektura uzasadnienia sądu meriti prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż sąd I instancji dokonał oceny depozycji T. S. zgodnie z wymogami zasady swobodnej oceny dowodów, a zatem dokonana w ten sposób ocena zasługiwać musi na ochronę przewidzianą przepisem art. 7 k.p.k. Z uwagi na to, iż sąd apelacyjny całkowicie akceptuje ocenę jaką dokonał w tym zakresie sąd okręgowy, nie ma potrzeby przytaczać ponownie w treści niniejszego uzasadnienia zasadnej argumentacji sądu I instancji (zobacz szerzej trafną argumentację sądu meriti zamieszczoną w pisemnych motywach wyroku k. 6547, k. 6550-6551). Warto jedynie przytoczyć, iż z depozycji T. S. wynika, że oskarżony J. P. (1) był informowany, że na nieruchomości przy ul. (...) w Ł. będą przechowywane towary pochodzące z kradzieży. Zasadnie także sąd I instancji zwraca uwagę na fakt, że oskarżony J. P. (1) mieszkał wówczas zaledwie 300 metrów od ul. (...), co jest istotne w kontekście wyjaśnień oskarżonego, który m. in. podawał, iż w okresie wynajmu przedmiotowej nieruchomości nie pojawiał się na niej na tyle często aby zorientować się, iż przechowywane tam samochody oraz towary były nielegalnego pochodzenia. Podnoszona przez obrońcę oskarżonego J. P. (1) okoliczność, iż w/wym. oskarżony nie miał żadnego kontaktu z innymi osobami poza T. S., nie wyklucza wcale sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanych mu przestępstw, zwłaszcza iż wyjaśnienia oskarżonego T. S. co do świadomości J. P. (1), iż decydując się na wynajęcie pomieszczeń przy ul. (...) w Ł. pomagał oskarżonym D. B. (1), S. G., R. G. i T. S. w ukrywaniu samochodów oraz ładunków pochodzących z kradzieży, pozostaje ściśle osadzone w realiach niniejszej sprawy i pozostaje zgodna z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego. Warto chociażby np. wskazać, iż R. G. przyznał, iż za pośrednictwem T. S. dysponowali miejscem do ukrywania skradzionych samochodów oraz ładunków, które znajdowało się w Ł. przy ul. (...). Podobnie także S. G. przyznał, iż korzystali z tzw. dziupli zlokalizowanej przy ul. (...) w Ł.. Z miejscem tym związany był T. S., który kontaktował się z właścicielem tej posesji i przekazywał mu pieniądze w ramach uzgodnionego wynagrodzenia. S. G. wyjaśnił ponadto, iż właściciel tego terenu był obecny gdy przyjeżdżali samochodami wraz z ładunkiem pochodzącym z kradzieży.

Odnosząc się do podnoszonego przez obrońcę oskarżonego J. P. (1) zarzutu dotyczącego tego, iż sąd z urzędu nie przeprowadził dowodu z zeznań J. P. (3) na okoliczność zawartej umowy najmu pomieszczeń przy ul. (...) w Ł. oraz pracowników firmy, która na przedmiotowej nieruchomości prowadziła skup palet, należy przede wszystkim odnotować, iż w trakcie postępowania sądowego oskarżony korzystał z pomocy profesjonalnego obrońcy i nic nie stało na przeszkodzie aby obrońca oskarżonego zgłosił taki wniosek w trakcie trwania przewodu sądowego. Ponadto treść przepisu art. 167 k.p.k., w brzmieniu obowiązującym w trakcie procedowania w niniejszej sprawie przez sąd meriti wskazuje, iż w pierwszej kolejności dowody przeprowadza się na wniosek stron, o czym świadczy początkowa treść tego przepisu, a dopiero niejako w drugiej kolejności dowody należy przeprowadzić z urzędu.

W judykaturze podnosi się, iż sąd zobowiązany jest do przeprowadzania z urzędu dowodów tylko w takim zakresie, w jakim jest to niezbędne dla wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, z zatem, w jakim jest to niezbędne dla prawidłowego wyrokowania (wyrok SN z dnia 28 maja 2003r., WA 25/03, opubl. Legali; zobacz także postanowienie SN z dnia 31 marca 2006r., III KK 280/05, OSNwSK 2006r., poz. 700). Innymi słowy brak aktywności obrońcy w kierunku wniosku o dopuszczenie dowodu nie może czynić w postępowaniu odwoławczym zasadnym zarzutu nieprzeprowadzenia przez sąd meriti z urzędu takiego dowodu, czyli - naruszenia art. 167 k.p.k. Nie jest bowiem obowiązkiem sądu działać za stronę, gdy ma ona wykwalifikowanego obrońcę (adwokata albo radcę prawnego), a nie zachodzi obawa postąpienia wbrew zasadzie określonej w art. 2 § 2 k.p.k., z którego to przepisu wynika, iż podstawę rozstrzygnięcia powinny stanowić prawdziwe ustalenia faktyczne. Nie należy bowiem tracić z pola widzenia faktu, iż podstawowym zadaniem sądu jest przede wszystkim bezstronne rozpoznanie sprawy i rozstrzygnięcie co do racji stron procesowych, a nie wyrażanie stron z inicjatywy dowodowej (por. postanowienie SN z dnia 28 stycznia 2015r., IV KK 400/14, opubl. Legali; zobacz także postanowienie SN z dnia 4 lutego 2015r., V KK 318/14, opubl. Legalis).

Przechodząc już bezpośrednio na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż sąd meriti nie dopuścił się naruszenia art. 167 k.p.k. w zw. z art. 2§2 k.p.k. poprzez brak postępowania dowodowego z urzędu w zakresie wskazanym przez obrońcę oskarżonego. Wskazać należy bowiem, iż kwestii dotyczącej podpisanej umowy najmu, na co jednoznacznie wskazują pisemne motywy zaskarżonego wyroku, sąd I instancji poświęcił dużo uwagi, nadając właściwego znaczenia wszystkim istotnym okolicznościom dotyczącym tej kwestii (zobacz trafną i zasługującą na uwzględnienie argumentację sądu meriti k. 6550odw.-6551). Warto przede wszystkim zwrócić uwagę na okoliczności podpisania umowy najmu. Z ustaleń sądu meriti wynika bowiem, iż przedmiotową umowę najmu zawarła żona oskarżonego J. P. (1), podpisując umowę bez udziału osoby, która była jej stroną, to jest M. B.. Zasadnie podnosi sąd meriti, iż w świetle zasad doświadczenia życiowego już takie okoliczności podpisania umowy powinny wzbudzić w oskarżonym J. P. (1) wątpliwości, zwłaszcza iż w/wym. oskarżony przekazał, nie osobie, z którą jego żona podpisała umowę najmu, lecz T. S.klucze do pomieszczeń oraz z nim ustalił warunki i sposób przekazywania wynagrodzenia za najem.

Konstatując niniejsze rozważania stwierdzić należy, że skoro sąd meriti nie miał wątpliwości co do winy oskarżonego J. P. (1), to nie ciążył na nim obowiązek dalszego prowadzenia postępowania dowodowego, w tym przede wszystkim nie był zobowiązany do przesłuchania żony oskarżonego oraz pracowników pracujących na terenie należnym do oskarżonego, na okoliczności wskazane w pisemnym środku odwoławczym przez obrońcę oskarżonego (była o nich mowa we wcześniejszej fazie niniejszego uzasadnienia), zwłaszcza iż zachodziłaby konieczność ustalenia tożsamości oraz miejsca zamieszkania wspomnianych wcześniej pracowników, a obrońca oskarżonego nie wykazywał w tym kierunku, mimo braku przeciwwskazań, aktywności procesowej. Potrzeby przeprowadzenia z urzędu postępowania dowodowego w zakresie wskazanym przez obrońcę oskarżonego J. P. (1) nie widzi także sąd apelacyjny dokonując kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku.

Udział oskarżonego J. P. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej oraz kwalifikacja prawna czynów przypisanych oskarżonemu została przekonywująco omówiona przez sąd meriti (zobacz k. 6568, k. 6580odw.-6581), a zatem nie ma potrzeby przytaczać jej ponownie w treści niniejszego uzasadnienia, skoro spotkała się z całkowitą aprobatą sądu II instancji.

Kara jaka została wymierzona oskarżonemu J. P. (1) w żadnym wypadku nie może być uznana za rażąco niewspółmiernie surową w rozumieniu przepisu art. 438 pkt 4 k.p.k., zwłaszcza gdy zwróci się uwagę na fakt, iż kary jednostkowe zostały wymierzone raczej bliżej dolnych granic ustawowego zagrożenia, a łączna kara pozbawienia wolności oraz łączna kara grzywny zostały wymierzone z zastosowaniem korzystnej dla oskarżonego zasady częściowej absorpcji. Nie można także tracić z pola widzenia faktu, iż sąd meriti nie tylko prawidłowo ustalił katalog okoliczności łączących i obciążających, ale ponadto orzeczoną wobec oskarżonego J. P. (1) karę pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 5 lat.

Wysokość przyznanego wynagrodzenia dla obrońców z urzędu, jest zgodna z przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości regulującego przedmiotową kwestię.

Stosownie do treści przepisu art. 624§1 k.p.k. sąd apelacyjny zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za instancję odwoławczą, uznając iż ich uiszczenie przez oskarżonych byłoby zbyt uciążliwe.